

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt er over dat het arrondissementsparket te Amsterdam hem er nimmer op heeft gewezen dat hij zich in de strafprocedure tegen de heer B. kon voegen als benadeelde partij.

Ook klaagt hij er over dat de officier van justitie te Amsterdam iedere aansprakelijkheid afwijst voor de hieruit voor verzoeker ontstane schade.

Beoordeling Bevindingen

1. In oktober 2003 werd een sloep gestolen. De eigenaar deed daarvan aangifte. Op 27 mei 2004 trof de politie de bewuste sloep aan bij verzoeker, die in eerste instantie werd aangemerkt als verdachte van heling. Tijdens het verhoor op diezelfde dag bleek echter dat verzoeker niet wist dat hij een gestolen sloep had gekocht en werd hij als koper te goeder trouw aangemerkt. Verzoeker gaf tijdens het verhoor aan dat hem op zeker moment was verteld dat de nummers op de boot niet klopten met het type boot dat hij had gekocht.

In het proces-verbaal van verhoor staat verder:

"U vertelt mij dat ik ben aangesteld als bewaarder van de sloep. Ik weet dat ik erover kan beschikken, ik mag hem niet verkopen, verhuren of anderszins kwijtraken."

2. In augustus 2005 werd X op heterdaad aangehouden na diefstal van een sloep. Tijdens het strafrechtelijk onderzoek bleek hij nog meer diefstallen te hebben gepleegd. Bij een fotoconfrontatie wees verzoeker X aan als degene van wie hij de in beslag genomen sloep had gekocht. X is vervolgd voor een twaalfstal diefstallen, oplichting van de verzekering en het doen van valse aangifte. Bij vonnis van 9 november 2005 is hij daarvoor veroordeeld tot gevangenisstraf. Op 3 januari 2007 is een gedeelte van de ingestelde ontnemingsvordering aan X opgelegd (€ 59.675,88).

3. De verzekeringsmaatschappij die de verzekeringspenningen aan de bestolene van de sloep in kwestie had uitgekeerd en in diens rechten was getreden, startte een rekestprocedure om de sloep, die nog steeds bij verzoeker was, toegewezen te krijgen. Bij beschikking van 28 juli 2006 gelastte de rechtbank te Amsterdam teruggave van de sloep aan de verzekeraar, onder verwijzing naar artikel 3:86, derde lid van het Burgerlijk Wetboek (zie Achtergrond, onder 1.).

4. Bij brief van 29 december 2006 stelde verzoekers advocaat het Openbaar Ministerie te Amsterdam (OM) aansprakelijk voor de schade die verzoeker had geleden door het zich niet kunnen voegen in het strafproces tegen X. Hij stelde dat verzoeker ten tijde van de vervolging nooit door politie of OM was geïnformeerd over de mogelijkheid zich in het

strafproces tegen X te kunnen voegen als civiele partij. Hierdoor was hem de mogelijkheid ontnomen om op eenvoudige wijze, zonder processueel risico en/of kosten zijn schade op de dader te verhalen. Ook is zo de extra mogelijkheid gepasseerd om te komen tot schadevergoeding door de dader aan cliënt middels een door de strafrechter op te leggen maatregel. De omissie om verzoeker hieromtrent te informeren, is des te wranger, nu er tegen X wél een vordering tot ontneming van het door hem genoten voordeel was gedaan. Voor zover bekend, was X inmiddels weg uit Nederland en moest de kans om de schade alsnog langs civiele weg op hem te verhalen nihil worden geacht. De advocaat wees in dit kader op de hierna onder Achtergrond sub 3. opgenomen Aanwijzing Slachtofferzorg 2004 (de gedeelten waarnaar hij verwees zijn onderstreept).

5. Het OM wees de schadeclaim af en motiveerde dit als volgt.

Verzoeker heeft noch na zijn verhoor noch later aangegeven dat hij zelf aangifte wilde doen van enig strafbaar feit jegens hem door X gepleegd. De bedoelde aanwijzing gaat ervan uit dat er aangifte wordt gedaan van een strafbaar feit. Bij de aangifte verstrekt de politie informatie aan het slachtoffer, wordt eventueel aan schadebemiddeling gedaan en verstrekt het OM informatie c.q. geeft het slachtoffer gelegenheid zich te voegen in het strafproces. Met enige moeite zou kunnen worden gesteld dat X zich jegens verzoeker had schuldig gemaakt aan oplichting door zich voor te doen als bona fide verkoper met papieren. Dat is echter een vrij gewrongen constructie en het is maar zeer de vraag of, indien er wél aangifte zou zijn gedaan, X daarvoor zou zijn vervolgd. In de brief van de officier van justitie staat verder:

"Nu dat echter niet zo is, ben ik van oordeel dat uw cliënt niet de rechten toekomen zoals in de Aanwijzing gesteld. Noch in het algemeen noch in de onderhavige situatie bestaat een juridische grondslag - in de zin van wettelijke of andere (beleids-)regels dan de aanwijzing Slachtofferzorg - voor een informatieplicht van de politie inhoudende het wijzen van personen die als verdachten zijn gehoord in een strafzaak op rechtsmiddelen dan wel een onderzoeksplicht van het Openbaar Ministerie inhoudende het benaderen van deze personen als mogelijk benadeelde partij.

Het behoort mijns inziens niet tot de taken van politie of Openbaar Ministerie om te speuren in een dossier naar gewezen verdachten die geen aangifte hebben gedaan om te bezien of zij op die mogelijkheid gewezen moeten worden. Iemand die aangeeft benadeeld te zijn kan worden gewezen op de mogelijkheid aangifte te doen, maar dat is geen verplichting voor politie of Openbaar Ministerie.

De rechten van uw cliënt op de sloep hebben moeten wijken voor de rechten van de verzekeringsmaatschappij, nu hij naar burgerlijk recht niet werd beschermd. Dat is zuur voor uw cliënt, die dacht niet van de eerste de beste te kopen. Ik begrijp dat u op een andere manier probeert de schade te verhalen, maar dan zult u toch X moeten aanspreken, nu hij daarvoor de aangewezen persoon is. Het enkele feit dat dat wellicht

niet eenvoudig zal zijn, nu hij in het buitenland woont, maakt nog niet dat het Openbaar Ministerie voor die schade verantwoordelijk is."

6. Verzoeker wendde zich vervolgens tot de Nationale ombudsman. In het verzoekschrift voert zijn advocaat namens hem nog het volgende aan. In meerbedoelde Aanwijzing is niet opgenomen dat de informatieplicht van het OM alleen geldt als het slachtoffer aangifte doet. Aan verzoeker had volgens de regels een voegingsformulier moeten worden gestuurd of op andere wijze kenbaar moeten worden gemaakt dat hij zich kon voegen in het strafproces. Zelfs indien hiertoe geen juridische rechtplicht zou bestaan, had het OM op grond van zorgvuldigheids- en fatsoensregels moeten proberen benadeling daar waar mogelijk te voorkomen.

7.1. De minister van Justitie vindt de klacht niet gegrond. Hij wijst er in zijn reactie op de klacht op dat het slachtoffer doorgaans in beeld komt, nadat aangifte is gedaan van een strafbaar feit. Indien een getuige of verdachte tijdens het strafrechtelijk onderzoek aangeeft dat hij slachtoffer is geworden van een strafbaar feit, dient te worden gewezen op de mogelijkheid van het doen van aangifte.

"In het onderhavige geval heeft verzoeker tijdens zijn verhoor (...) zich verdedigd tegen de verdenking van heling. Verzoeker heeft tijdens dit verhoor niet aangegeven dat hij slachtoffer is geworden van een strafbaar feit. Hij heeft slechts gesteld koper te goeder trouw te zijn. Eerst na het civiele vonnis van de rechtbank (...) waarbij de rechten van verzoeker hebben moeten wijken voor die van de (...) verzekeringsmaatschappij, heeft verzoeker gesteld dat hij slachtoffer was en dat hij schade heeft geleden.

Nu verzoeker nimmer heeft aangegeven dat hij slachtoffer was, is het College (van procureurs-generaal; N.o.) van oordeel dat er voor het Openbaar Ministerie geen aanleiding was, hem te wijzen op de mogelijkheid van het doen van aangifte, dan wel op de mogelijkheid zich als benadeelde partij te voegen. Aangezien de in het eerste klachtonderdeel genoemde gedraging niet onbehoorlijk is en evenmin onrechtmatig op grond van artikel 6:162 van het Burgerlijk wetboek, acht het College de klacht met betrekking tot het afwijzen van aansprakelijkheid ongegrond.

Ik kan mij met het standpunt van het College verenigen."

7.2. Desgevraagd gaf de minister, voor zover hier van belang, nog het volgende te kennen.

* De benadeelden van de diefstallen van de sloepen waren door het Slachtoffer Informatiepunt benaderd. Aan hen waren voegingsformulieren toegestuurd. Geen van hen heeft zich echter gevoegd in de strafzaak tegen X.

* Indien een betrokkene tijdens een (lopend) opsporingsonderzoek aangeeft aangifte te willen doen, neemt de politie die op, verstrekt informatie aan het slachtoffer en doet eventueel aan schadebemiddeling. Vervolgens stuurt de politie de zaak naar het OM, die

zal beoordelen of een zaak kan worden toegevoegd aan een reeds lopend strafrechtelijk onderzoek. Indien de dagvaarding reeds is uitgebracht en de zitting niet op korte termijn zal plaatsvinden, kan de zaak als apart parketnummer worden bijgevoegd. Dat een persoon eerder als verdachte is aangemerkt, maakt dan geen verschil, omdat iedere zaak op eigen juridische merites zal worden beoordeeld.

8. Verzoeker(s advocaat) merkte naar aanleiding van de reactie van de minister van Justitie op dat het justitie al bij verhoor duidelijk had moeten zijn dat hij wel degelijk slachtoffer was, nu werd geconcludeerd dat verzoeker te goeder trouw was. Justitie heeft beslag laten leggen op de boot en het had dan ook op de weg van Justitie gelegen om verzoeker te waarschuwen dat hij die boot mogelijkerwijs niet terug zou krijgen. Tevens had het op de weg van Justitie gelegen verzoeker te adviseren zich te laten bijstaan door een advocaat. Door verzoeker als leek niet te informeren over de consequenties van het beslag en hem erop te wijzen dat hij mogelijkerwijs slachtoffer was in deze zaak, zijn hem wel degelijk essentiële mogelijkheden tot verhaal ontnomen. Het gaat niet aan om van hem te verlangen dat hij zelf aangeeft slachtoffer te zijn. Hij dacht immers dat de boot slechts voor onderzoek in beslag was genomen en dat hij die terug zou krijgen, nu hij te goeder trouw had gehandeld. Het OM had wel degelijk klachtwaardig gehandeld.

9. Op nadere vragen van de Nationale ombudsman deelde de minister van Justitie nog het volgende mee. Verzoeker had tijdens zijn verhoor en tijdens de fotoconfrontatie kunnen aangeven zich slachtoffer te voelen van een strafbaar feit. Nu hij dit niet heeft gedaan, bestond er geen aanleiding hem te wijzen op de mogelijkheid van het doen van aangifte dan wel het voegen als benadeelde partij indien het tot een vervolging zou komen. De oplichting, zo die al bewijsbaar is, is destijds niet in de telastelegging (van verdachte X) meegenomen, omdat verzoeker niet als benadeelde partij bij het OM bekend was. Verzoeker heeft geen aangifte gedaan van een strafbaar feit, noch heeft hij op andere wijze aangegeven zijn schade op de verdachte te willen verhalen.

Beoordeling

Ten aanzien van het informeren van verzoeker

10. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit betekent dat slachtoffers van strafbare feiten informatie moeten krijgen over de mogelijkheden tot voeging in een strafprocedure. Deze informatie wordt doorgaans bij de aangifte gegeven.

11. De bestolene van de boot in kwestie heeft aangifte van die diefstal gedaan. Op een gegeven moment is die zaak aan het rollen gekomen doordat de dief bij een andere diefstal op heterdaad werd betrapt. De politie heeft opsporingsonderzoek verricht naar diefstal en - in eerste instantie ook - heling van die boot. Het proces-verbaal van dát onderzoek is vervolgens naar het parket gestuurd. In artikel 167, derde lid van het

Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 2.) is bepaald dat de officier van justitie een voegingsformulier moet sturen aan ieder die te kennen heeft gegeven zich te willen voegen in de strafprocedure. Het moet dan uiteraard gaan om voeging ter zake van de schade die een rechtstreeks gevolg is van het strafbare feit dat in de desbetreffende procedure een rol speelt. Nog los van het feit dat er geen sprake was van een kennisgeving van verzoeker zich te willen voegen, merkt de Nationale ombudsman op dat voeging in de strafzaak zoals die voorlag aan de officier van justitie verzoeker niets had opgeleverd; hij had immers geen *rechtstreekse* schade ondervonden van de *diefstal* van de boot. Het parket was dus niet gehouden om aan verzoeker voegingsformulieren te sturen.

12. Verzoeker heeft verder gesteld dat hij - toen duidelijk werd dat van heling geen sprake was - in ieder geval had moeten worden geïnformeerd over de mogelijkheid van het doen van aangifte van oplichting, zodat hij dan de mogelijkheid zou hebben gehad om zich in die strafprocedure te kunnen voegen. Ten minste had hij naar een advocaat moeten worden verwezen.

13. Met de minister van Justitie en de hoofdofficier van justitie is de Nationale ombudsman van mening dat de Aanwijzing slachtofferzorg is geschreven voor de situatie dat aangifte wordt gedaan. Dát is ook de gebruikelijke gang van zaken, waarbij aan de politie (en later aan de officier van justitie) blijkt wie slachtoffer is geworden van een strafbaar feit. Ter gelegenheid van de aangifte moet worden gewezen op de mogelijkheid om op de hoogte te worden gehouden van de strafzaak c.q. de mogelijkheid van voeging in de strafprocedure. Kortom, er wordt uitgegaan van (enige) actie van degene die slachtoffer is of zich slachtoffer voelt van een strafbaar feit in die zin dat hij aangifte doet. Denkbaar is dat in bepaalde situaties de politie wel degelijk personen op de mogelijkheid van het doen van aangifte wijst en dat dit zelfs van haar gevergd kan worden, maar daarvan is hier geen sprake. Zoals de hoofdofficier van justitie al aangaf is oplichting hier een enigszins gewrongen constructie, terwijl bovendien de schade op het moment van verhoor van verzoeker kwestieus was; die was immers pas zeker toen hij - ongeveer acht maanden na de uitspraak in de strafzaak over de diefstal - de boot moest afgeven aan de verzekeraar van de bestolene. Van de politie, noch van het parket kon dan ook worden verwacht dat zij verzoeker op deze mogelijkheden wezen. De politie heeft verzoeker terecht gewezen op de consequenties van het feit dat hij als bewaarder van de (strafvorderlijk) in beslag genomen sloep was aangewezen. Het was echter niet aan de politie of het parket om verzoeker naar een advocaat te verwijzen in verband met de mogelijke (civielrechtelijke) consequenties van het feit dat inmiddels duidelijk was dat verzoeker (te goeder trouw) een gestolen boot had gekocht (zie Achtergrond, onder 1.). Het had veeleer voor de hand gelegen dat verzoeker, die blijkens zijn verklaring al eerder een signaal over mogelijke problemen met de boot had gekregen en inmiddels zekerheid had over het feit dat het om een gestolen boot ging, uit zichzelf juridisch advies had ingewonnen.

Al met al is de Nationale ombudsman van oordeel dat niet gehandeld is in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Ten aanzien van de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding

14.1. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

14.2. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

14.3. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het in redelijkheid het standpunt kan innemen niet verplicht te zijn tot vergoeding van de door de burger opgegeven schade. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien op voorhand duidelijk is dat het standpunt van het bestuursorgaan niet houdbaar is in een civiele procedure. In dat geval is de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding in strijd met het redelijkheidsvereiste.

15. Gelet op wat hiervoor ten aanzien van het eerste klachtonderdeel over de informatieverstrekking aan verzoeker is overwogen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat niet op voorhand duidelijk is dat de afwijzing van de officier van justitie van iedere aansprakelijkheid voor de geleden schade niet houdbaar zou zijn in een civiele procedure. Die afwijzing is dus niet in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het arrondissementsparket en de officier van justitie te Amsterdam is niet gegrond.

Onderzoek

Op 8 mei 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M. te Hoofddorp, ingediend door de heer mr. R. A. Korver te Amsterdam, met een klacht over gedragingen van het arrondissementsparket en van de officier van justitie te Amsterdam.

Naar deze gedragingen, die worden aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen over en weer de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de minister van Justitie een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reacties van verzoeker en de minister van Justitie gaven geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 4 mei 2007 met bijlagen.

Standpunt minister van Justitie van 19 september 2007.

Reactie verzoeker van 29 oktober 2007.

Reactie minister van Justitie van 17 juni 2008 met bijlage.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Burgerlijk Wetboek

Artikel 3:86

"1. Ondanks onbevoegdheid van de vervreemder is een overdracht overeenkomstig artikel 90, 91 of 93 van een roerende zaak, niet-registergoed, of een recht aan toonder of order geldig, indien de overdracht anders dan om niet geschiedt en de verkrijger te goeder trouw is.

2. Rust op een in het vorige lid genoemd goed dat overeenkomstig artikel 90, 91 of 93 anders dan om niet wordt overgedragen, een beperkt recht dat de verkrijger op dit tijdstip kent noch behoort te kennen, dan vervalt dit recht, in het geval van overdracht overeenkomstig artikel 91 onder dezelfde opschortende voorwaarde als waaronder geleverd is.

3. Niettemin kan de eigenaar van een roerende zaak, die het bezit daarvan door diefstal heeft verloren, deze gedurende drie jaren, te rekenen van de dag van de diefstal af, als zijn eigendom opeisen, tenzij:

a. de zaak door een natuurlijke persoon die niet in de uitoefening van een beroep of bedrijf handelde, is verkregen van een vervreemder die van het verhandelen aan het publiek van soortgelijke zaken anders dan als veilinghouder zijn bedrijf maakt in een daartoe bestemde bedrijfsruimte, zijnde een gebouwde onroerende zaak of een gedeelte daarvan met de bij het een en ander behorende grond, en in de normale uitoefening van dat bedrijf handelde;

(...)"

2. Wetboek van Strafvordering

Artikel 51a, eerste lid

"Degene die rechtstreeks schade heeft geleden door een strafbaar feit, kan zich ter zake van zijn vordering tot schadevergoeding als benadeelde partij voegen in het strafproces."

Memorie van Toelichting bij dit wetsartikel (Kamerstukken II 1989/90, 21 345, nr. 3, p.11):

"Van rechtstreekse schade is sprake als iemand is getroffen in een belang dat door de overtreden bepaling wordt beschermd."

Artikel 51b, eerste lid

"1. Voor de aanvang van de terechtzitting geschiedt de voeging door een opgave van de inhoud van de vordering en van de gronden waarop deze berust, bij de officier van justitie die met de vervolging van het strafbare feit is belast. Deze opgave vindt plaats door middel van een door onze Minister van Justitie vastgesteld formulier en bevat de naam, voornamen, geboortedatum en woon- en verblijfplaats van de benadeelde partij."

Artikel 167, eerste en derde lid

"1. Indien naar aanleiding van het ingestelde opsporingsonderzoek het Openbaar Ministerie van oordeel is dat vervolging plaats moet hebben, gaat het daartoe zoo spoedig mogelijk over.

(...)

3. Indien het eerste lid toepassing vindt, doet het Openbaar Ministerie een ieder, die te kennen heeft gegeven zich ter zake van zijn vordering tot schadevergoeding overeenkomstig artikel 51a als benadeelde partij te willen voegen in het strafproces, zo spoedig mogelijk als het dit gelet op het belang van het onderzoek in de zaak mogelijk acht, hiervan schriftelijk mededeling. Het Openbaar Ministerie zendt betrokkene onverwijld het formulier, bedoeld in artikel 51b, eerste lid, toe."

3. Aanwijzing Slachtofferzorg van 13 april 2004 (Stcrt 2004, 80) (de gedeelten die in de schadeclaim zijn geciteerd zijn onderstreept)

Opsporing

1. Aangifte

De politie neemt op zorgvuldige wijze de aangifte van een slachtoffer op. Onder het opnemen van een aangifte behoort ook het doorverwijzen van het slachtoffer naar hulpverlenende instanties, in het bijzonder naar de bureaus voor slachtofferhulp.

Bij de aangifte geeft de politie aan het slachtoffer algemene informatie over de gang van zaken volgend op de aangifte, informatie over de mogelijkheden tot schadevergoeding en reikt een voorlichtingsfolder "Slachtofferhulp" aan het slachtoffer uit. (...)

a. Vervolging

1. Informeren van het slachtoffer

Indien een verdachte in de zaak bekend is geworden en de zaak op het parket wordt ingeschreven, wordt het slachtoffer door het Openbaar Ministerie hiervan onder vermelding van het parketnummer zo spoedig mogelijk in kennis gesteld, tenzij het slachtoffer uitdrukkelijk heeft aangegeven geen prijs te stellen op verdere berichten en/of informatie. .

Indien het slachtoffer heeft aangegeven schadevergoeding te wensen en/of op de hoogte te willen blijven van de gang van zaken volgend op de aangifte, houdt het Openbaar Ministerie het slachtoffer van relevante beslissingen in de strafzaak op de hoogte. Wanneer het slachtoffer tevens heeft aangegeven schadevergoeding te wensen, levert het Openbaar Ministerie inspanningen om een schaderegeling tot stand te brengen en houdt het slachtoffer van die inspanningen op de hoogte. (...)

2. Schadebemiddeling door het OM

Het Openbaar Ministerie tracht zoveel mogelijk een schaderegeling tussen verdachte(n) en slachtoffer(s) tot stand te brengen, bij voorkeur in een zo vroeg mogelijk stadium van het strafproces in ruime zin. Het Openbaar Ministerie bevordert daartoe dat de politie in een zo vroeg mogelijk stadium de mogelijkheden tot schadebemiddeling tussen slachtoffer en dader onderzoekt. Het Openbaar Ministerie bevordert voorts dat de politie in die gevallen zelf, overeenkomstig de afspraken tussen Openbaar Ministerie en politie, bemiddelt in de totstandkoming van een schaderegeling. Het Openbaar Ministerie draagt de eindverantwoordelijkheid voor een goede informatieverzameling over de schade van het slachtoffer en over de mogelijkheid en bereidheid van de verdachte de schade te vergoeden. (...)

3. Voeging van het slachtoffer op zitting

Indien het slachtoffer heeft aangegeven schadevergoeding te wensen en het Openbaar Ministerie besluit de verdachte(n) te vervolgen en te dagvaarden ter zake van het strafbare feit waardoor het slachtoffer schade heeft geleden, stuurt het Openbaar Ministerie het slachtoffer overeenkomstig artikel 167, derde lid WvSv. onverwijld het speciale voegingsformulier toe. Het Openbaar Ministerie brengt het slachtoffer tijdig op de hoogte van plaats, datum en tijdstip van de zitting ook al heeft het slachtoffer het formulier niet geretourneerd omdat hij zich alsnog zou kunnen voegen ter terechtzitting. Het Openbaar Ministerie is verantwoordelijk voor het tijdig toesturen van een voegingsformulier aan het slachtoffer overeenkomstig artikel 167 WSv, in het geval dat het Openbaar Ministerie besluit de verdachte een (taakstraf)transactie aan te bieden, dan wel besluit de verdachte te vervolgen ter zake van het strafbare feit, waardoor het slachtoffer schade heeft geleden.